

přece již před tím o čekatelství na náhradu útrat, které však podle rozhodnutí sb. n. s. čís. 7392, jehož se stěžovatel dovolává, může být předmětem určitých právních jednání, obzvláště také postupu, a nelze proto pochybovati, že podléhá i exekuci. Byla-li stěžovateli povolena exekuce na útraty sporu povinné proti firmě E., než ještě byly soudem přisouzeny, vztahuje se soudní záповěď, a tudíž i nabyté právo zástavní i na útraty dodatečně soudem přisouzené, neboť jinak by neměla exekuce vedená již před přisouzením útrat praktického významu. Jest tudíž přisvědčiti rekursnímu soudu, že jde o totožné exekuce. Při tom jest nerozhodné, že byly útraty přisouzeny ve výši 1.237 Kč 56 h, kdežto v původním exekučním návrhu byla jejich výše označena částkou více méně 400 Kč, neboť o totožnosti této útratové pohledávky nelze pochybovati. Právem byl proto návrh na opětné povolení exekuce na útraty sporu zamítnut jako nepřipustný, neboť nabytí dvojího zástavního práva pro tutéž pohledávku na též majetkový předmět jest již pojmově nemožné. Rekursní soud se ovšem mylně dovolává § 14 ex. ř., jenž tu nedopadá, poněvadž nejde o jiný způsob exekuce. Pokud stěžovatel vytýká, že jeho exekuční návrh měl po případě býti odmítnut, nikoliv zamítnut, poněvadž by šlo o věc právoplatně rozsouzenou, přehlíží, že jde o otázku přípustnosti exekuce a přísných ustanovení civilního řádu soudního o právní moci rozsudku nelze použítí na usnesení v exekučním řízení (§ 78 ex. ř.).

Čís. 11584.

Nájemné za to které nájemní období jest samostatnou pohledávkou, vzniklou v době nastalé splatnosti. Nejde tu o část jistinné pohledávky ve smyslu § 55 j. n.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1932, R I 164/32.)

Žalobami, zadanými na okresním soudě, domáhal se pronajímatel na nájemcích zaplacení nájemného a vedlejších poplatků jednak za rok 1930 v částce 4.908 Kč 85 h, jednak za rok 1931 v částce 4.857 Kč 83 h. Soud prvé stolice spojil obě žaloby k společnému projednávání. Námitku věcné nepřislušnosti s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d námitce vyhověl a žaloby odmítl. D ů v o d y: Prvý soudce nevyhověl námitce věcné nepřislušnosti soudu proto, že jde o samostatné nároky, uplatňované dvěma žalobami za různá nájemní období, z nichž žádný nepřevyšuje 5.000 Kč, takže nejde o části jistinné pohledávky. Tomuto právnímu názoru prvního soudce nelze přisvědčiti. Podle § 55 j. n. sčítá se více nároků, jichž se v téže žalobě strana domáhá, avšak, žádá-li se jen část jistinné pohledávky, jest pro příslušnost soudu rozhodná úhrnná částka jistinné pohledávky ještě nezapravené. Nelze pochybovati o tom, že v rozeprí, o kterou jde, jde o nároky z téhož právního důvodu a že nájemné s příplatky splatné čtvrtletně by za každé čtvrtletí i za několik čtvrtletí mohlo býti vymáháno žalobou u okresního soudu, předpokládajíc ovšem, že celý splatný dluh by nepřevyšoval 5.000 Kč; avšak tím, že nebyly dřívější čtvrtletně splatné částky na nájemném s příslušenstvím samostatně zažalovány, pozbyly samostatné povahy a tvoří jednotnou úhrnnou pohledávku, jejíž výše jest vzhledem k tomu, že všechny

spočívají na témže právním důvodu, pro posouzení věcné příslušnosti rozhodná a, poněvadž výše ta přesahuje 5.000 Kč, nemůže býti o zaplacení této pohledávky žalováno u okresního soudu a nemění na věci nic, že byly podány dvě žaloby, každá o peníz 5.000 Kč nepřevyšující (sb. n. s. čís. 1947).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávnění. Jde o nájemné splatné čtvrtletně. Tu však jest nájemné za určité nájemní období jako úplata za užívání pronajaté věci v tomto období samostatnou pohledávkou vzniklou v době splatnosti. (§ 1100 obč. zák.). Nejde o část jistinné pohledávky podle § 55 j. n., nýbrž o časově podle trvání nájemní smlouvy omezený nárok na jednotlivé čtvrtletně splatné na sobě nezávislé částky, z nichž lze každou uplatňovati samostatnou žalobou.

Čís. 11585.

Dědic, převavší smírem s ostatními dědici celý pozůstalostní dluh, nastupuje proti věřiteli jako jediný dědic jen, přistoupil-li věřitel ke smíru buď výslovně nebo sice mlčky, ale způsobem vytčeným v § 863 obč. zák., anebo učinil-li tak svým zmocněncem k jednání tomu (§ 1008 obč. zák.) vykázaným.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1932, R I 191/32.)

Zůstavitel Jan M. dluhoval žalobci 6.000 Kč. Žalovanému, nezletilému synu zůstavitele, byla pozůstalost odevzdána třemi osminami. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení 2.250 Kč, tři osmin z pohledávky 6.000 Kč. Žalovaný namítl nedostatek pasivního oprávnění ke sporu uváděje, že jedinou dlužnicí by byla matka žalovaného, Jindřiška P-ová, která za souhlasu Antonína M-a, žalobcova zástupce, jenž projednání pozůstalosti byl přítomen a dědický smír podepsal, převzala celou pohledávku žalobce 6.000 Kč ku placení, takže žalovaný nic nedluhuje. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, vycházeje z předpokladu, že žalobcův otec Antonín M. při projednání pozůstalosti dne 12. prosince 1927 jeho pohledávku 6.000 Kč jménem žalobce přihlásil, že matka žalovaného Jindřiška P-ová dědickým smírem všechny pozůstalostní dluhy převzala, tím nastoupila jako jediná dlužnice na místo dalších zákonných dědiců, nezl. Jana a Jindřišky M-ových, že Antonín M. v zastoupení a zmocnění žalobce tento dědický smír podepsal a nic nenamítal, tudíž k výměně dlužníků mlčky svolil, a že byl žalobcem zmocněn, by při projednání pozůstalosti žalobce zastupoval, a za něho jednal a že následkem toho jedinou dlužnicí pohledávky žalobcovy jest přejímatelka pozůstalosti Jindřiška P-ová, nikoli žalovaný. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. Důvody: Předpoklad prvního soudu, že Jindřiška P-ová, převavší celý